

tidligere vedtagne resolutioner om krisen, herunder resolution 678, der gav mandat til angrebet på Irak i 1991 og – som det hedder på engelsk – »to use all necessary means«.

Jeg vil gerne gentage mig selv: Det internationale samfund kan ganske enkelt ikke leve med, at en stat vilkårligt nægter at opfylde de krav, som efter grundige forhandlinger er opstillet af Sikkerhedsrådet. Det forekommer særlig indlysende, når talen er om forbud mod besiddelse og brug af biologiske og kemiske våben, der frembyder en åbenbar trussel mod freden i regionen.

Sammenfattende vil jeg derfor slå fast, at regeringen finder, at Iraks obstruktion af FN-våbeninspektørernes virksomhed er af en så grov og vedvarende karakter og udgør et så væsentligt brud på betingelserne i våbenhvilen, at det ud fra en helhedsvurdering af den lange række af allerede vedtagne resolutioner er velbegrunderet, at det internationale samfund om nødvendigt svarer igen med militære magtmidler, således som resolution 678 giver bemyndigelse til, såfremt det ikke viser sig muligt at tilvejebringe en forhandlingsløsning. Regeringen står ikke alene med den opfattelse; den deles af regeringerne i en lang række lande og ikke kun NATO-lande. Lad mig nævne, at foruden USA er Storbritannien, Canada, Australien, Polen, Ungarn, Argentina og New Zealand alle klar til en egentlig militær aktion. Holland har sendt en fregat af sted, Norge ventes at træffe beslutning i denne uge, og en lang række andre lande i Europa og nogle af Golfstaterne stiller baser til rådighed. Lad mig i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at de tre baltiske lande i går har udtrykt deres støtte til en aktion, såfremt forhandlingerne ikke fører til et resultat. De er altså også rede til at bidrage, hvis det bliver nødvendigt.

Vi støtter alle de igangværende initiativer i FN for at finde en forhandlingsløsning, og med vedtagelsen af beslutningsforslaget er Danmark med til at lægge det maksimale pres på Saddam Hussein og Irak for en diplomatisk løsning. Lad mig nævne, at i drøftelserne om en sådan løsning er det blevet foreslået at øge det beløb, Irak kan sælge olie for til indkøb af fødevarer og medicin, fra 2 mia. \$ til 5,2 mia. \$ pr. halvår. Det forslag har vundet tilslutning i Sikkerhedsrådet i den seneste tid, og man skulle synes, det også ville være med til at gøre det attraktivt for Irak selv at søge frem imod en løsning. Men problemet er bare her som hele tiden, når vi

diskuterer Irak, at for Saddam Hussein er hensynet til hans egen befolkning åbenbart det hensyn, der prioriteres lavest.

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Der var også et par spørgsmål til mig, som jeg meget gerne vil besvare, og det ene blev stillet af hr. Jensby. Det drejede sig om, hvorvidt der var nogen begrænsninger med hensyn til Hercules-flyets anvendelse, og jeg kan berolige hr. Jensby med, at dette beslutningsforslag ikke sætter nogen grænser for flyets anvendelse. Det er min tanke at aftale med amerikanerne, hvordan og hvor flyet skal indsættes.

Så havde fru Annette Just det spørgsmål, om vi havde overvejet at sende en Standard Flex, og jeg kan sige, at regeringen overvejede forskellige muligheder, men at vi fandt, at det bedste bidrag i denne situation var et Hercules C-130 fly. Det hænger sammen med, at det hele vejen igennem netop har været et højt prioriteret ønske fra amerikansk side at få lufttransportkapacitet, og at vi ud over at sende et politisk signal om deltagelse også lægger vægt på, at et militært bidrag er vigtigt.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal takke for svaret fra udenrigsministeren, der beroligede med, at der ikke var nogen grund til angst for en ny præcedens i forbindelse med hele mandatafgivningsdiskussionen, fordi situationen med de mange vedtagne resolutioner osv. er så unik, at man nok ikke kommer i en sådan situation igen. Jeg vil godt spørge: Er det det tætteste, vi i dag kommer på en tilståelse fra udenrigsministeren om, at der ikke foreligger noget mandat? Er det i virkeligheden et udtryk for, at det kun er denne ene gang, vi træffer beslutninger, der ikke er noget folkeretligt grundlag for, at vi lover aldrig at gøre det mere, og at vi kun gør det, fordi Saddam er den, han er?

Jeg oplever det som en meget klar tilståelse fra udenrigsministerens side om, at der ikke foreligger noget mandat, og det vil jeg godt kvittere for. Man behøver heller ikke være bange for noget, fordi den situation ikke gentager sig, som udenrigsministeren siger. Men er det nu helt sikkert? Jeg vil godt spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren deler Heurlins opfattelse, når han siger, at det nye i situationen er, at nu er det ikke længere FN, men nu er det USA, der både er verdenssamfundets anklager,